Karikatür

AVRUPA KALESİ ÖNÜNDE PE
ÇEKİLİYOR..

Kaleci — Bu sefer sıkı vuracak gal

BASMA MUHAREBESİNE GİDERKEN:

— Basma ile un verilecekmiş...

— Sen unu, ben de basmayı almıya gidelim... Şayet şehit olursam unla lokma dökersin.. sağ salim alıp dönersem gazi helvası yaparız!..

idi. Herkesten erken evine dönmek lâzım geldi. Meclise veda ediyordu. Kalabalığa karşı:

— Eh, şen ve esen kalınız!

Dedi. Fakat Nüzhet Baba:

— Nurettinciğim dedi, sayın dinleyiciler! demeyi de unutma!

★

ŞAKA BU DARILMASIN :

Hakkı Tarık Us Ankaraya gelmişti. Bermutat resmî ve hususî birçok işler gördü ve dönerken bir meseleyi de Basın ve yayın Umum müdürü Selim Sarper'le telefonla halletmek istedi. Muhavere bir saat kadar sürdü. Selim Sarper artık işi tatlıya bağlamak istiyordu. Bir de saata baktı ki, trenin hareketine pek az kalmış ve sevinçle:

— Aman üstat, trenin hareketine yirmi dakika kalmış..

Deyince, üstat Tarık Us:

— Deme Sarper? Dur bakayım!

Sarper artık muhavereden kurtulduğunu zannederek seviniyordu. Fakat üstat:

— Doğru imiş. Öyle ise Allaha ısmarladık, dedi, telefonu biradere bırakıyorum, mabadına o devam etsin... **Zaparta**

ANKARA MEKTUBU

BÜLBÜLLER!

Eski alan gezginci madrabazlar bilmem İstanbulun da meşhur şahsiyetleri midır? Ankarada bunlar ay sonunun dilfrip sadalı bülbülleridir. Elini şakağına koyup:

— Eeeeskiiiciii!!..

Diye bir bağırdı mı? Kimde can kalır. Hemen eller sandık sepete girer ve:

— Nerede ne var?

Düşüncesine varılır. Evet, nerede ne var? Hangisi satılabilir? Hemen bulmalı.

Kaçan hizmetçinin sırtından çıkmış basma entari ve yırtık terlikten tutunuz da eski tuvalete, eski fraka, hattâ silindir şapkaya kadar taliptir. Hattâ hattâ min inin! korkmayın! Eski gazeteye, boş şişeye, delik soba borusuna, eski lâstik toplara, hattâ ve hattâ tahta bezine kadar...

— Bunu da satın alır mı?

Diye düşünmeyiniz:

— Ne verir? Pazarlık uyar mı?

Diye düşününüz. Pazarlık, işte onlarla olan bu mücadele, daha doğrusu harp şeklidir. Çünkü onlar, bu fennî harbin Napolyonudurlar. Şişe çıkarırsınız, gazete sorarlar. Gazete çıkarırsınız, eski gömlek sorarlar. Onu çıkarırsınız, elbise, onu çıkarırsınız, eski iskarpin. İş tâ büyük anamızın gelinliğine kadar dayanır...

Bu, boş şişeye razı görünen mütevazi insanlar sonra öyle bir antika alıcısı tavırları hâsıl ederler ki, tafralarına can dayanmaz. Maksatları gösterilen malı mühimsemeyip aza kapatmaktır. Kafanızdan beş lira diye kıymet biçtiğiniz bir male beş kuruştan bir başlayışları vardır ki, illâllah dersiniz.

Kayserilinin pazarlığı malûmdur; üç beş madrabazın bir araya gelip yakasından çene ve ayağına basa basa satıcıyı sersem edip nikâhım helâl, canım azat dedirtinceye kadar kendisine musallat olmaları gibi, bunlar da ayni taktiği satıcılara tatbik ederler. E ama ne yaparsınız? Çocuklara dar gelen giyecek ve ayakkabılara, hanımın beğenmediği elbiselere, sizin içten vurulmuş süvari yamalı pantalonlara müşteri lâzımdır. Hele ay sonunda beş kuruş beş liradır. Bu fukarayı da gözetmek lâzımdır. Günde elli defa kapınızda;

— Eskici!

Diye bağıran ve sesi kulağınıza ay başlarında kerih, ay sonlarında bülbül gibi akseden bu mahlûkatın da rızıkları sizin vasıtanızladır; hoş görüverin!.

RADYO GAZETESİ Mİ BU?

Nurettin Artam bir mecliste

— Nasılsın, ne yapıyorsun?..

— Canımın istediğini...

— Ya kocan ne yapıyor?...

— O da öyle, canımın istediğini!..

No. 437 CİLT: 17 SENE: 9 FİYATI 10 KURUŞTUR 11 MAYIS 1944

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

TİLKİLER YAKALANIYOR..

Destursuz bağa girenin hali budur!...

— Amerikanın en zengin adamı (Karneci) imiş.
— Bizim mahallenin en zengin adamı da karnecidir!...

Sokakta çocuk kavgası

AKŞAM üstleri okulların azat saatinde, evimin sokağı birdenbire kalabalıklaşır. Bunlar, kollarında çantalar, sefertasları ile sürü sepet evlerine dönen okul çocuklarıdır. Çok kere çayıra bırakılmış taylar gibi sıçraşarak biribirlerile yarenlik ederler; gülüşürler. Fakat çok kere de kavgaya tutuşurlar, başlarında artık «höt» diyecek bir kuvvet kalmadığı için gündüze ait davalarını gürültülü münakaşalarla ve bazan hattâ daha kestirme bir usul ile yani dayakla hallederler.

Dün akşam penceremden yine böyle bir vaka seyrettim. Kahramanlardan biri karışık saçlı, çatık yüzlü bir hırpani oğlandı. Uzun bir boy, korkunç surette büyük elleri vardı. Yolunu kestiği iki küçük çocuğu sert bir sesle, vahşî tavırlarla tehdit ediyor, arasıra ellerindeki çantaya saldıracak gibi hareketler yapıyordu. Bulunduğum yerden söyledikleri sözleri işitmiye imkân yoktu. Fakat küçüklerin yalvardıkları ve büyük oğlanın saldırışlarına karşı çantaları arkalarına sakladıkları görünüyordu.

Köşe başında durarak bu münakaşayı biraz alarğadan seyreden kibar kıyafetli iki büyük çocuk uzun tereddütlerden sonra şefaatçiliğe kalktılar. Fakat büyük oğlan onlara da betelltndi; omuzlarını kabartarak ellerinin tersile «defolun» işaretleri yapmıya başladı. Sonra ihtiyaten belindeki kayışı çıkarıp kamçı gibi sallıyarak küçüklerin üzerine atıldı; biçarelerin biri daha dokunmadan sırtüstü yere yuvarlandı. Ötekinin bir yumrukta ağzı, burnu kanamıya başladı.

Artık mesele kalmamıştı. Uzun oğlan küçüklerin çantalarından bir şeyler alarak ceplerine boşalttı ve yürüyüp gitmek istedi. Fakat kibar kıyafetli büyük çocuklar yolunu kesmişlerdi. O yürüdükçe adım adım geriliyorlar fakat yakasını bırakmamıya azmetmiş görünüyorlardı.

Uzun oğlan bu defa korkunç bir öfke ile kayışı salladı ve bir kamçı şiddetile kibar çocuklardan birinin yüzüne şaklattı. Arkasından çamaşır tokacı gibi iri elile bir tokat, nalçalı kunduralarile karnına bir tekme... Bunları yiyen çocuğun bir anda ne hale geldiğini ve kaldırımın üstüne sırtüstü nasıl serildiğini tahmin edersiniz. Bu defa ayni şiddetle ikincisine bir saldırış.. Fakat karşıki bahçenin parmaklıklı kapısından giriyor ve kapıyı kapıyor. Bu defa içerden bir başka çocuk çıkıyor; çocuk diyorum. Fakat bu hemen hemen yetişmiş bir genç adamdır. İkisi birden dışarı çıkıyorlar ve uzun oğlana karşı bir vaziyet alıyorlar. Onun tekrar ikisinden birini, biraz evvel kaldırıma yuvarladığı çocuğa benzetmek için bazı tasavvurları vardır. Fakat birleşen iki büyük çocuğun bu sefer işi ciddî tuttuklarını görünce geriliyor. Ne ileri, ne geri gitmiye imkân yok. Bir alay ufak çocuk etraflarını çevirmiş. Ufak çocuklar iki birleşmiş büyüğün etrafında toplanıyorlar. Fakat on misli fazla olsalar bu hal ile nafile. Derken öteki büyük de kendine taraftarlar aramak yolunu tutuyor. Pek yakındaki birkaç küçüğü kollarından yakalıyarak: «söyesenize ulan haklı değil miyim?» diyor ve onları zorla önüne katarak yeniden saldırmak istiyor. Fakat iş artık çığrından çıkmıştır.

Ben pencerenin iki kanadını ardına kadar açmış, vücudumun yarıdan fazlasını sokağa sallamış, bu kavgayı dört gözle seyrediyorum. Çünkü karşımda dünya muharebesinin bir küçük örneği oynanmaktadır:

Uzun oğlanın yanında iptida-

O sen miydin?

PARİSTE bulunan bir arkadaşım anlattı:

Geç vakit eve dönüyordum. Çalgılı gazınolardan birinde bir iki kadeh içmiş, biraz keyiflenmek istemiştim. Fakat garsonun hesap pusulası bütün keyfimi bana zehir etmişti. Şimdi, gece yarısına doğru, evime yol alırken bu bir akşamlık masrafı bir aylık bütçeme nasıl taksim edeceğimi düşünüyordum.

Yolun elektriksiz bir noktasına gelmiştim. Birdenbire göğsüme bir yolcunun çarptığını duydum. Kendi kendime:

— Karanlık yolda olağan iştir!

Diye yoluma devam ettim, elektrik lâmbası altına gelince aklıma saat geldi:

— Acaba kaç?

Elimi cebime attım, saat yok. Yeleğimin, ceketimin, pantalonumun, paltomun bütün ceplerini taradım, saat yok...

— Anlaşıldı, dedim. Demin beni göğüsliyen yolcu bizim saatı kösteğile birlikte tantaklamış, gitmiş..

Hemen dörtnala geriye döndüm, karanlıkta ağır ağır yürüyen çapulcuyu güçlükle seçtim. Dalgındı. Besbelli, saatını çarpacak başka bir yolcu hakkında plân hazırlıyordu. Elimi arka cebime attım, tabancamı çıkardım:

— Eller yukarı..

Adam derhal ellerini yukarı kaldırdı.

— Saatı ver!

Yeleğinin cebinden çıkardığı saatı, bir eli havada olduğu halde, kösteğile bana uzattı.

— Haydi, marş!

Adam, karanlığın içinde kayboldu gitti. Ben de evime döndüm. Soyunurken saatı masanın üzerine bırakmak istedim. Ay.. o ne? Masanın üstünde bir saat daha var... Hem de benim saatım!

O zaman aklım başıma geldi: Sabahleyin evden çıkarken saatı unutmuştum, sonra saatı cebimde görmeyince... Anladınız tabiî, zorla bir başkasının saatını almıştım. Hırsız yakalayım derken hırsız olmak, acı bir tesadüf!

Ertesi sabah, suçsuz olarak çaldığım saatı aldım, doğru polis dairesine koştum. Komiser oradaydı. Kendisine dün gece-ki vakayı, başından sonuna kadar anlattım. Beni dikkatle dinledi. Hikâyem bittikten sonra saatı kendisine uzattım. Komiser saatı bir müddet elinde evirdi, çevirdi, nihayet bana:

— Demek, dün geceki çapulculuğun kahramanı sendin ha? dedi.

Mahcup bir tavırla:

— Evet, dedim. Hareketimin çirkinliğinden müteessirim.. Saatını aşırdığım adamı tanıyorsanız kendisine hemen tarziye vermiye hazırım!

— Tanıyorum..

— Rica ederim, adresini veriniz, gideyim göreyim...

— Fazla zahmete hacet yok. O adam benim!

İspinoz

— Müjde...
— Hayrola, ikinci cephe mi açılmış?..
— Daha mühim, ay başında birer kilo makarna dağılacakmış!....

---

danberi bir iri ve şişman çocuk vardır ki, bir takım yayğaralarla onu teşvike ve ötekileri ürkütmiye uğraşmaktadır. Fakat birçok şişmanlar gibi lâpacıdır. Arasıra ileri atılacak gibi yaparak pek yakınındaki küçüklerin kulaklarını çekmekte, yüzlerini tırmalamaktadır. Bu şişman lâpacı oğlan birdenbire karnına bir tekme yiyor ve o da sırtüstü kaldırımların üzerine seriliyor.

Nihayet mazarayı tamamlamak için ilâve edeyim ki, pencerelerde ihtiyar, kadın vesare gibi bir takım aceze var. Hepsi arasıra: «etmeyin, eylemeyin» diye bağırışıyorlar, fakat hiç biri sokağa inip araya girecek hal ve mecalde değil.

Gelelim bu çocuk kavgasının sonuna: Uzun oğlan baktı ki, küçüklerin çantasından alıp cebine indirdiği şeyleri kendisine rahat yutturmıyacaklar. Onları ceplerinden çıkarıp atmak istedi. Fakat ötekiler buna da meydan vermediler. Öyle görünüyordu ki, temiz bir dayak atmadan yakasını bırakmıyacaklardı.

Nihayet uzun oğlanın etrafındaki daire daraldıkça daraldı, her taraftan saldırışlar başladı. O bunlardan bir kısmına yine tekme ve tokatla karşı koyuyor, fakat gittikçe kuvvetten düşüyordu. Etrafındaki zoraki dostları ya yuvarlandılar, ya kaçıştılar. O da nihayet sırtüst kaldırımlara yuvarlanarak ellerini kaldırdı.

Çocuk kavgasının sonu bu. Bakalım şimdi büyüklerinki ne hal alacak?

KARİKATÜR

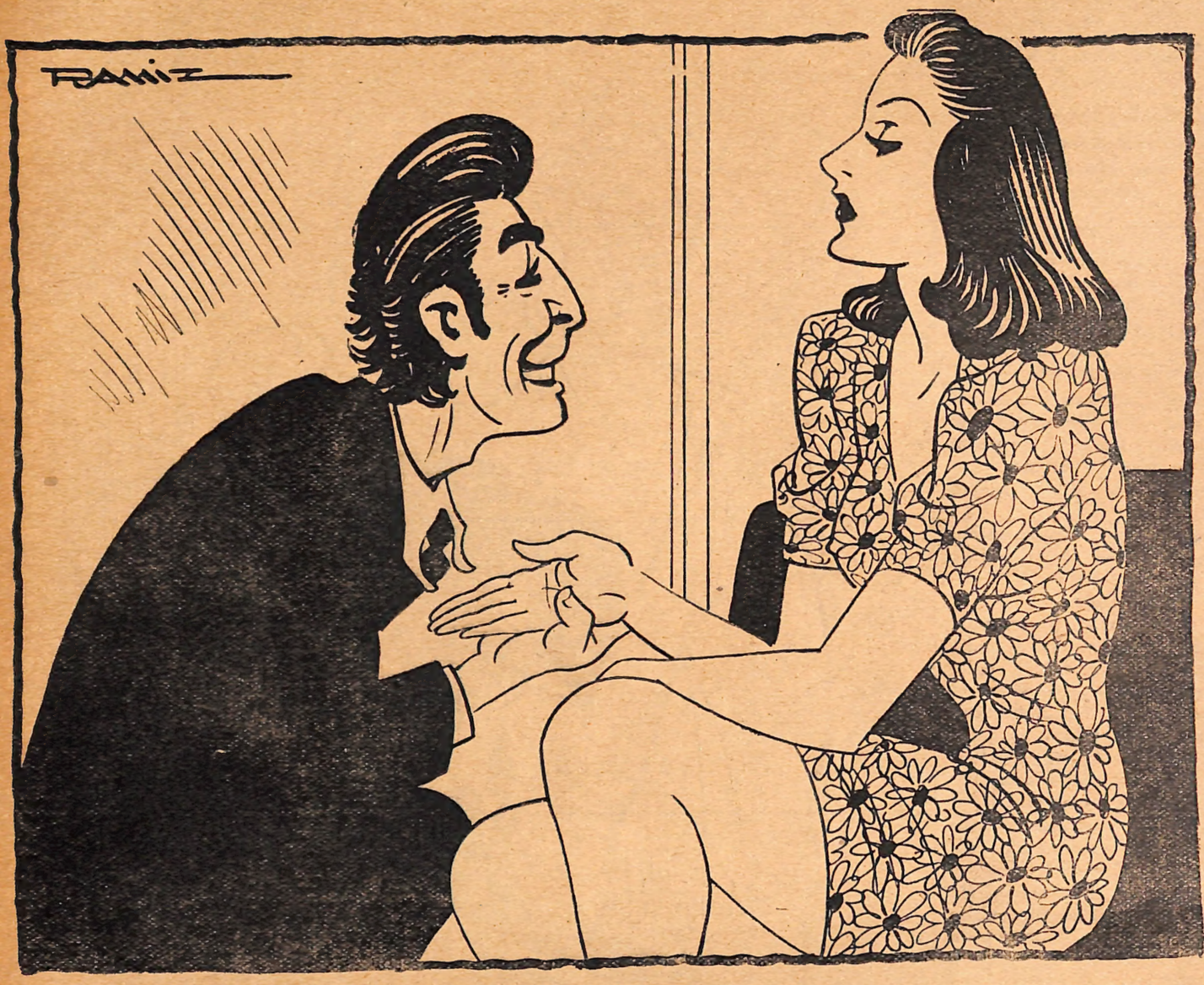

Erkek — Hatlarınız pek zayıf...
Kız — Aman çabuk söyle... Hücuma mı uğrayacağım!..

ÜSTADIN İNTİKAMI

Yahya Kemale yetiştirdiler:

— Dün gençlerden biri sizin şiirlerinizi okudu...

— Okusun!

— Fakat okurken şiirlerinizi mahvetti!

Üstat öfkelenmedi:

— Çok iyi etmiş!

— Sahi mi söylüyorsunuz?

— Evet, çok iyi etmiş... Zaten o şiirler beni mahvetmişti, gençler de onları mahvetmek suretile benim intikamımı almış oluyorlar!

★

ERKEĞİN DÜŞÜNCESİ

Uzun bir hastalıktan sonra ölen karısını henüz gömmüş, evine dönmüştü. Dostları, hısımları etrafını çevirmişler, teselliye çalışıyorlardı:

— Ölenle ölünmez... Kendini biraz ferah tut!

— Bukadar üzüntüye kapılmak doğru değil... Kendini helâk edersin..

— Neden kötü kötü düşünüyorsun? O gitti ise gelecek sağ olsun!

— Ölüm Allahın emri... Allahın emrine karşı konur mu?

Adamcağız güçlükle kendine geldi:

— Düşüncem o değil...

Hayret ettiler:

— Ya ne dir?

— Azrail bizim evin kapısını öğrendi... İşte ondan korkuyorum!..

TASALAR BAŞLAYINCA...

Çıkar insan çileden tasalar kum olunca,
İzaha var mı hacet, sebep malûm olunca?

Tasa başlar ayağı atar atmaz sokağa,
Adım başma düşen türlü rüsûm olunca.

Eve dönersen yine düşünceye dalarsın,
Boyun büken kerime, zevce, mahdum olunca,

Ne demekmiş, anlarsın, insanda ağız tadı
İçtiğin buzlu şerbet, zehir zakkum olunca.

Kim demiş, bilinmiyor sanatkârın kıymeti?
Yadedilir her sene üstat merhum olunca.

«Mum yak da derdine yan!» deme gaz kıtlığında,
Kim derdine mum yakar kandile mum olunca?

Öyle gına verdi ki, şairi de, şiiri de,
Selâmmı keserim böyle dostum olunca,

Çamdeviren, bu işin cazibesi kalmadı,
Kulak asan bile yok tenkit manzum olunca!

ÇAMDEVİREN

IŞIKLARI SÖNDÜRME TECRÜBELERİNDE:

— Nasıl, sen de tehlikeye karşı hazırlıklı mısın?..

— Evet, komşunun oğlunun gözü kararınca hemen ben de pasif korunma yapıyorum!...

Akıl Hocası

İzmirde E. C.

«Herkese akıl veren kocaman başınızı iplik gibi ince bir boyunla nasıl tutuyorsunuz?»

CEVAP:

Milyarlarca insanı koynunda yaşatan koskoca küre, çürük bir ipliğe bile bağlı değil ya!

★

Malatyada H. T.

«Şiirlerimden istifade etmek ister misiniz?»

CEVAP:

İstifade edilecek gibi ise elbet ederiz, fakat bu şiirlerin size istifade temin edeceğini ummamanızı da bu münasebetle hatırlatırız.

★

Kadıköyünde bayan M. T.

«Yirmi bir yaşındayım, yetmiş beş kiloyum. Zevcim, çok şişman olduğumu söylüyor, üzülüyorum. Onu bu sözünden vazgeçirmek için ne yapayım?»

CEVAP:

Zevcinizin sözleri de sizi eritemezse bizim elimizden ne gelir?

★

Adanada İ. G. G.

«Bazı kadınların tırnak uzatmaları medeniyet icabı mıdır, vahşet icabı mı?»

CEVAP:

Münasebetsiz erkeklere karşı yegâne müdafaa silâhları olduğuna göre nenin icabı olduğunu siz takdir ediniz!

★

İstanbulda P. L.

«Evli bir genç, bir kıza aşkını söyliyebilir mi? Söylerse günah mı işlemiş olur?»

CEVAP:

Söylemesine söyler, günah olmasına gelince günahtır: Evdeki haber alırsa size dünyayı cehennem eder!

★

Kilisteki bayan M. M. N.

«1. Tombul Teyzeyi nasıl öldürüp Sıskadayı ile evlenebilirim?

2. Pazardan başka her akşam 8.15 ten 8.45 e kadar nerede zaman geçirirsiniz?»

CEVAP:

1. Tombul Teyze kadar tavlanırsanız o kıskançlığından çatlar, Sıskadayı da onun boş kalan yerini sizinle doldurur...

2. Radyoyu dinlememekle!

★

İzmirde E. A.

«On beş yaşındayım, elli beşlik bir kadınla evlenmek istiyorum, oğlu evlenmeme mâni oluyor. Ne yapayım?»

CEVAP:

Elli beşliğin oğlunu annenizle evlendirmiye çalışınız, o zaman kendi annesile sizin evlenmenizi boş göreceğine şüphe yoktur.

★

— Kaç gündür evde kapalıyım, biraz çıkıp hava alalım...
— Paramız hesaplı karıcığım, onu da hava almıya sarfedersek ay başına kadar sahihten hava alırız!...

Erdekte S. İ. E.

«Sevdiğim kızı başkasile nişanladılar. Kaçırayım mı?»

CEVAP:

«Kaçırayım mı» nın mânası lâstikli: Eğer kaçırmak istediğiniz şey sevgilinizse, yakalarlar; akılnızsa, bağlarlar!

Göztepede bayan Ö. Ö.

«saçlarımı uzatmak istiyorum, bu sefer de aklımın kısalacağından korkuyorum.»

CEVAP:

Güzelliğinizi arttırırsa hiç korkmayınız. Sizi görenlerin akıllarını almak suretile noksanınızı kat kat telâfi edersiniz.

★

Ayvalıkta N. D. İ. K.

«1. Tombul Teyzenin şapkasına çiçek tohumu göndersem kabul eder mi?

2. Yalı boyundaki evimize Tombul Teyzeyi davet edersem gelir mi?»

CEVAP:

1. Tohum yetişinciye kadar şapkanın modası geçer. Saksı ile çiçek göndermeniz daha muvafık...

2. Misafir kalacağı odanın, oturacağı kanapenin, koltuğun, uzanacağı sedirin, karyolanın enini, boyunu bildirirseniz sonrasını düşünürüz.

Akılhocası

— Sökül paraları...
— Aman evlâdım, bunun modası çoktan geçti. Sen neredeydin?..
— Kusura bakma baymı, cahilliğimize ver.. Beş senedir içerideydim!...

Sabah suçlu, akşam güçlü

SABAHLEYİN içtiği tiryaki kahvesinin ikinci yudumunda dilinin ucuna - hâşâ minelhuzur - ölü bir sineğin ilişti ğini gören Ahmet Zican, ömründe ilk defa öfkelendi. Yegâne keyfinin bozulmasından birdenbire alevlenen bay Ahmet Zican, karısına:

— Allah cezanı versin, diye haykırdı, kahvenin içindeki sineği görmiyecek kadar gözlerin kör mü?

O öfkeyle, midesi bulanarak koltuğundan fırladı. Sokak kapısını şiddetle vurarak dışarı çıktı, gitti..

Gürültüyü duyan komşu Hasibe hanım, derhal Ahmet Zicanın evine koştu. Karısı Zelihayı gözyaşları içinde buldu. Komşuluk hatırı, hemen teselliye başladı:

— Kocanın gözleri dönmüş, ne yaptığının farkında değil... Sana gözün kör mü diye bağırıyor amma, kendisi bastığı yeri farketmiyor... Allah encamını hayır etsin!

— Bastığı yeri farketmiyor mu?

— Öyle ya... Gözleri havada... Sen dünya, ahiret kardeşimsin, bildiklerimi senden gizlesem ayıp olur...

— Bildiklerin mi var?

— Onun gibi bir şey.. Ahmet beyin gözleri hep havada dolaşıyor..

— Havada ne arıyor?

— İlâhi kardeş! Sulh zamanında tayyare arıyacak değil ya... Keklik arıyor, bıldırcın arıyor!

— Tuhaf şey... Bizim beyin hiç de avcılığı yoktu.

— Ah benim mankafa kardeşim, onun aradığı keklik, bıldırcın, senin anladığın cinsten değil... Keklik gibi kadın, bıldırcın gibi kızlar arıyor...

— Bunlar havada mı dolaşıyor?

— Havada dolaşmaz amma, balkonda, pencerede bulunur!

— Ha, şimdi anladım. Demek benim kocam balkondaki, penceredeki namahremlere bakıyor, öyle mi?

— Allaha şükür, anlıyabildin. İşte, dediğin gibi.

— Bunu kim söylüyor?

— Kimse söylemiyor, herkes biliyor, herkes görüyor..

— Sahi mi?

— Sahi ya kardeşim, ben bile gördüm... Bir gün pencereden aşağı sigara tablasını silkelemiştim, sanki çöpler üstüne başına dökülmüş gibi bizim pencereye döndü, gözlerile bana yiyecek gibi baktı..

— Yiyecek gibi mi baktı? Hakikaten aç gözlü imiş.. Sana bile yiyecek gibi baktıktan sonra!

— Doğru diyorsun, ben komşusu olduğum halde böyle.. Bir de uzaktakileri dinle...

— Onlar ne diyor?

— Ne demiyorlar ki?. Aktarın kızı anlatıyor. Bir gün balkondaki saksıları sularken kova kazara bir fesleğene dokunmuş. Saksı iğreti olacak ki, fesleğen takımile sokağa düşmüş. O sırada yoldan geçen kocan ne dese beğenirsin? «Dikkat küçük hanım, nerede ise saksının yerine sen üstüme düşeceksin!»

— A... A....

— Ya... ya... Bukadar değil. İmamın kızkardeşi de söylüyor: Taraçada, göğüs bağır açık, çocuğun çamaşırlarını ipe asarken kocan geçiyormuş. Kendisine bakmış. Kadın taraçadan kocanı terslemiş: «Efendi, efendi.. elin ırz ehli kadınına neden böyle yan gözle bakıyorsun?»

— Kocam ne demiş?

— Ne diyecek çapkın herif: «Şu ırz ehli kadının Havva anamızla bir gömlek farkı kalmış diye hayretle bakıyorum!» demiş...

Hasibe hanım lâfını bitirdikten sonra arabayı çekti, gitti.

Akşam üstü Ahmet Zican evine bir hayli hediyelerle dönerken düşünüyordu:

— Şu bizim kadının gönlünü kırdık, bari kendi elimizle tamir edelim...

Kapıyı çalarken pencereden bir kova suyun tepeden aşağı boşandığını gördü. Sırsıklam bir halde «bu ne rezalet!» diye haykırdı. Karısı pencereden sesleniyordu:

— Her zaman pencerede, balkonda bıldırcın, keklik olmaz, bazan da böyle devekuşu çıkar!

Papağan

— Üç yüz seksen istediğin kaşere bak, lâstik gibi...
— Aman baymı, lâstik gibi olsa üç yüz seksen liraya şoförlere satarım!..

Kenarın Dilberi

ROMAN: RAGIP SEVKİ

— 27 —

Gülizar hanımın sesinde Fatma hanıma karşı bir isyan, bir iğbirar, bir tahakküm vardı. Bu eda Fatma hanımı birdenbire canlandırdı, yeniden eski şeytanetini, eski hınç ve kin dolu edasını buldu:

— Dörde bir kişi... Gözdağı versinler diye bıçak çektiler.. Dur görürsün, bak nasıl herifin ödünü koparır kaçırırlar.

Fakat...

Fatma hanım beyninden vurulmuşa döndü. Gördüğü şeyi farkedemedi. Gözlerini büsbütün açtı:

O ne o? Herif tabancasını çekmiş.. oğlanlar durdu. Mahmure bağırıyor:

— «Hüsamettin dikkat! bıçak çektiler!»

Vay vay vay!. Demek bu herif Hüsamettin ha!..

Fatma hanım hızla dönüp Gülizar hanıma baktı ve saniyesinde başını çevirdi:

— Gördün mü sen!. Kahpe eski dostunu buldu. Vay vay vay, demek ki... ha, Hüsamettin herifi bu civarda imiş.. buluşacaklarmış. Hep böyle buluşuyorlardı zahir... Bak sen bir kere...

Aman o ne!. Hüsamettin tabanca mı çekti? Ah vallâhi silâh bu!. Bak, oğlanlar da durdu. Silâh bu.... Kolay mı? Bir kurşun gelse, yeter. Hüsamettin bağırıyor, bir yandan da geri geri gidiyor... Hay Allah kahretsin, kaçacaklar galiba... Hadi be, korkmayın, korkmayın...

Fatma hanım içinden söylediği bu sesi dışarıya vurdu:

— Korkmayın, korkmayın!.

Gülizar hanım da şaşırmıştı:

— Ne oluyorsun Fatma hanım, ayol titriyorsun!.

— Sus sus, galiba iş yarıda kalacak, Mahmure edepsizi kurtulacak. Dostu sayesinde kurtulacak!

— Silâh mı o elindeki Hüsamettin herifinin..

— Silâh zahir, baksana, durdu oğlanlar... Hem de geri geri gidiyorlar...

— Mahmure kurtuldu!

Gülizar hanım bunu, biraz da ferahlar gibi söylemişti. Fatma hanım, bu mânayı, bu ifadeyi, ahretliğinin sesindeki bu havayı anlıyamadı. Gözlerini kırpıştırarak bu hâdiseyi, en ufak noktasına kadar tesbit etmiye çalışıyordu.

Gitti, fırsat kuş olup uçtu. Oğlanlar geriliyor, Hüsamettin de tabancasını onların üzerine tutarak geriliyor. İşte Mahmure de yerden fırladı: «Sen de gel!» diyor. Hüsamettinin kolunu çekiyor. İşte otomobile bindiler, işte otomobil geri geri hızla yürüdü, gidiyor, gidiyor, gidiyor!

Fatma hanım baygınlıklar geçirerek:

— Gidiyor!. diye bağırdı.

Fakat o anda, bütün bu hâdiseyi başından sonuna kadar seyreden gözlerin sahipleri, ışıkları söndürerek pencerelere üşüşmüş olan mahalle halkı, bir zenberek boşanışı halinde ses vermiye başladılar:

— Ay kaçıyorlar, gördün mü? Fakat aferin herife. Kimdi o? Huu, Rabia hanım, ayol gördünüz mü kavgayı...

— Gördük ya, gördük ya... Kim bunlar ayol?

— Ben hepsini gördüm. Pencere başında Mahmut geliyor mu, gelmiyor mu diye bakıyordum. Otomobilin önünde bir adam yatıyordu.

— Aa, onu ben de gördüm.

— Ya, otomobilin önünde bir adam yatıyordu. Otomobil durdu, şoför çıktı. Sonra şu herifler...

Fatma hanımla Gülizar hanım, biribirlerine sokularak merdivenlerine sığındıkları kapı aralığından çıkmışlardı ki, bir ses:

— İşte kaçıyorlar, bak bak kaçıyorlar! diye bağırdı.

Fatma hanım bu sözlerin gerisini duyamadı, sandı ki, karanlıkta, herkes kendilerini gösteriyor, kulağına «kocakarı, namus düşmanı, hayâsız, büyücü karı!.» sesleri geliyordu.

Gülizar hanım da, kendisi de titriyerek ayakları dolana dolana Alipaşa camisinin sokağına saptılar, hızlı hızlı yürüyüp karanlık içinde kayboldular..

Eve kadar, ikisi de bir tek kelime konuşamadılar.

— 6 —

Fakat bu hâdise ağızdan ağıza şöylece yayıldı:

— Duydunuz mu? Dün gece Mahmure ile dostu otomobilde giderlerken yolda birine çarpmışlar, yaralamışlar. Bizim Ahmetle Sarı Salih, Küçük Mehmet, Uzun Süleyman kızmışlar, karakola vermek istemişler, fakat Mahmurenin dostu tabanca çekmiş, oğlanları ölümle tehdit edip kaçmışlar!

Yazık ki, bu muvaffakıyetsizlik Fatma hanımı hasta ettiği halde ruhundaki gayzı, kini, hıncı söndüremedi. Ertesi gün köşe başındaki bakkaldan bir kâğıtla bir kurşun kalem satın aldı, odasına kapandı, karğacık burğacık yazılarla Feyzi beye şöyle bir mektup yazdı:

«Feyzi bey,

«Evvelâ mahsus selâm ederek hatırınızı sual eylerim. Her nekadar beni tanımazsanız da ben sizi çok yakından tanırım. Kişizadesiniz, şanınız, şöhretinizle yaşar bir beysiniz. Velâkin adınız dillere düştü. Karınız olacak o Mahmure kaltağı namusunuzu iki paralık ediyor, ötede beride sizin paranızı dostlarına yediriyor, har vurup harman savuruyor. Para neyse, velâkin namusunuz da harcanıyor. Bugüne bugün nikâhlınızdır, nikâhınızı başkalarının koynunda kirletiyor. Siz onun alnına baktınız, lâkin kuzu suretinde yılandır, yarın öbürgün daha beter işler görür de sizi helâk eyler. Bilmiş olasınız, böyle bilesiniz. Âfiyetle daim kalınız beyim efendim.

Sizin iyiliğinizi düşünen biri»

Mektubun altında şu satırlar da ilâve edilmişti: «Geçenlerde otomobiliniz ile Mahmure buralarda göründü. Yanında dostu Hüsamettin adında biri vardı. Otomobil bir adama çarptı, adamın arkadaşları ile şoförünüz dövüştü. Mahmurenin dostu da dövüştü, sonra kaçtı. Bilmiş olasınız.»

Feyzi bey bu mektubu postadan aldığı zaman çıkmak üzereydi, oturdu. Okudu, tekrar okudu, gözleri daldı:

Bunun böyle olacağını Feyzi bey daha evlenirken tahmin etmişti. Fakir bir kız alacaktı. Bu kızı giydirecek süsliyecek, âdeta dış âlemile bu kızcağızı yeniden yaratacaktı. Bütün bunlar olurken, bu kızın yaşadığı muhitin bir takım isyan hareketleri göstereceğini zaten tahmin etmişti.

— Arkası var —

— Hep aldatıldım, hep aldatıldım...
— Pazardan alış verişten mi geliyorsun?!..

Güzel diğer mânasile sempatik olmak her kadının candan arzuladığı bir istektir. Giyimi güzel, makiyajı yerinde olan bir kadın, bulunduğu muhitte sıcak bir hava yaratır, muhitini âdeta büyüler. Onunla herkes alâkadardır. Küçük bir iltifatı bir kazanç telâkki edilir. Diyeceksiniz ki, böyle kadın nadir yaratılışlardandır. Tabiat binde bir kuluna böyle güzelliği nasip eder. Yanılıyorsunuz; çirkin kadın yoktur, giyinmesini bilmiyen, makiyajını yapamıyan kadın vardır.

GÜZELLİK FORMÜLLERİ

Her kocanın karısına, her gencin nişanlısına hediye edebileceği en güzel eserdir. Makiyaj, giyim ve renk hakkında etraflı bir malûmat veren kadın için toplu bir cemiyet bilgisi olan bu değerli eser, **YEDİGÜN** Neşriyat müessesesi tarafından hazırlanmıştır. Dört renkli nefis bir kapak içinde baştan başa renkli sayfalarla süslenmiş olan yazı ve resimle makiyajın, giyim ve rengin bütün inceliklerini anlatan bu güzel kitap çıkmıştır. **Bütün kitapçılarda bulunur. Fiyatı 150 kuruştur.**

Bu genç gelin
GÜZELLİK VE BAHTİYARLIĞI
bulmuş

«Ailenin çirkince bir uzvu telâkki olunmakla beraber, bütün ümidimi kaybetmişken otuz yaşlarımda evlendim. Zevcim diyor ki: Muvaffakiyetimin ve onu teshir edişimin yegâne âmili şayanı hayret tenim oldu. Onu da evlenmeden bir kaç hafta evvel kullanmağa başladığım (Beyaz renkte yağsız) Tokalon kremine medyunum. O çirkin ve donuk cildimi âdeta yeni bir şekle ifrağ ve bana yeni bir sevimlilik bahşetti. Tokalon kreminin cildim üzerindeki tesiri âdeta mucizeye benzer.»

Bayanların ve kadın berberlerinin

NAZARI DİKKATİNE
15 dakikada dünyayı gençleştiren ve 18 muhtelif renkte bulunan

CHROMEKTO

Saç boyasını eczane ve parfümörlerde arayınız. Deposu: İstiklâl caddesi Parmakkapı No. 52. Telefon: 40889
Taşra vilâyetlerimizde bayi arıyoruz.

PARFÜM SOLİD

MAKBULE GEÇECEK GÜZEL BİR HEDİYEDİR.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ:
İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI:
Türkiyenin her tarafı için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 80 , altı aylığı 400 kuruştur. Üç aylık abone kaydolunmaz.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez

Ademi iktidar

ve belgevşekliğine karşı

HORMOBİN

Her eczanede bulunur P.K. 1255

Reçete ile satılır.

Karikatür

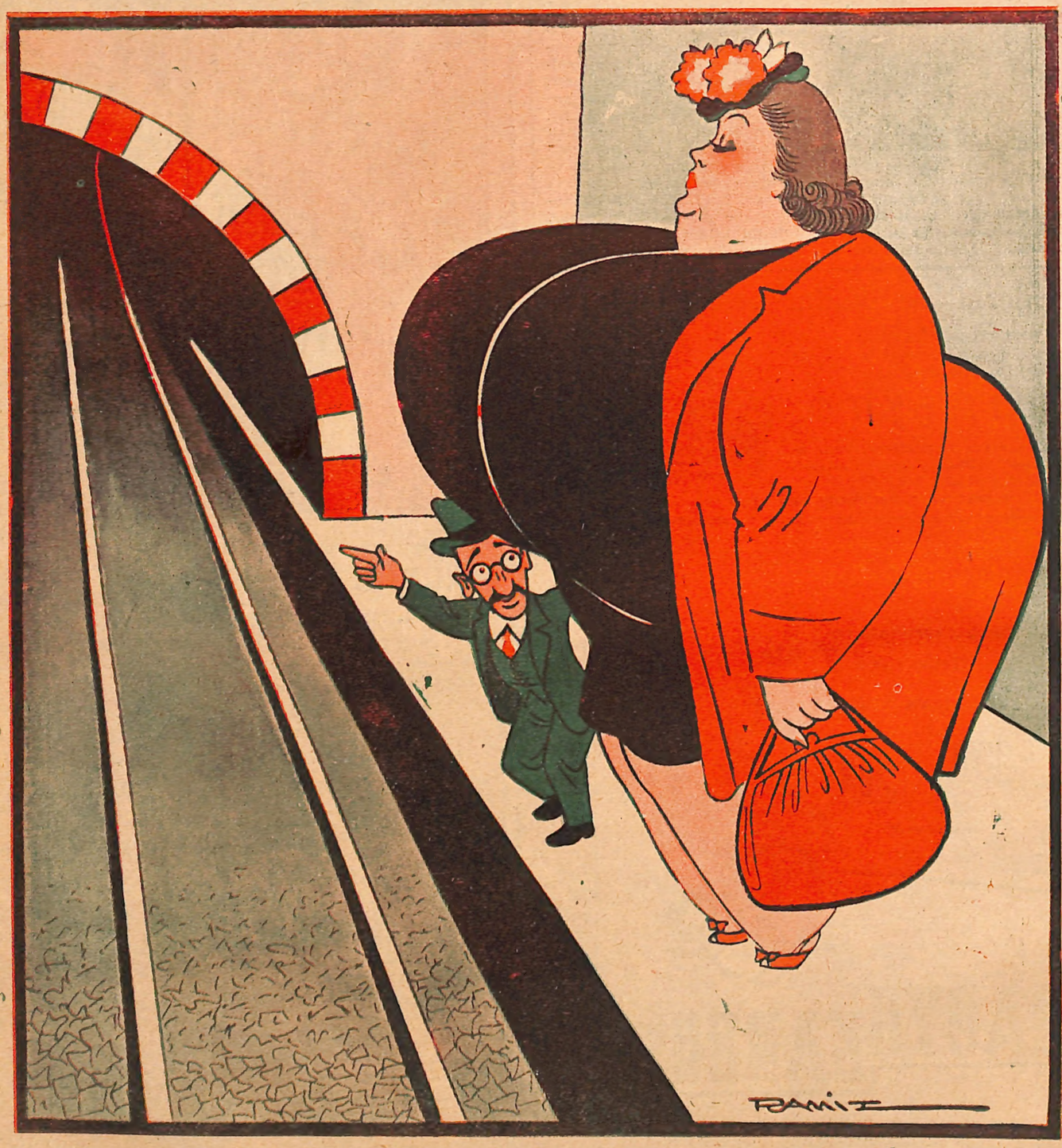

TOMBUL TEYZE PASİF KORUNMA GÜNLERİNDE:

Tombul Teyzenin kocası — Bak karıcığım, şu tüneli biraz daha geniş açsalardı sığınak diye sen de girebilirdin!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sa. İbi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.